

I. ĐỌC HIỂU (3,0 điểm)

Đọc đoạn trích sau và thực hiện các yêu cầu:

Gió và tình yêu thổi trên đất nước tôi

Gió rừng cao xạc xào lá đỏ

Gió mù mịt những con đường bụi đỏ

Những dòng sông ào ạt cánh buồm căng

(...)

Dẫu đêm nay ngọn gió mùa hè

Còn bề bộn một vùng gạch ngói

Lịch sử quay những vòng xoáy gian nan

Đất nước tôi như một con thuyền

Lướt trên sóng những ngực buồm trắng xóa.

Ước chỉ được hóa thành ngọn gió

Để được ôm trọn vẹn nước non này

Để thổi ấm những đỉnh đèo buốt giá

Để mát rượi những mái nhà nắng lửa

Để luôn luôn được trở lại với đời..

(Trích *Gió và tình yêu thổi trên đất nước tôi*, Lưu Quang Vũ

Tinh hoa thơ Việt, NXB Hội nhà văn, 200, tr. 313, 317)

Câu 1. Đoạn trích trên được viết theo thể loại thơ nào?

Câu 2. Anh/Chị hiểu như thế nào về nội dung của các dòng thơ: Đất nước tôi như một con thuyền/Lướt trên sóng những ngực buồm trắng xóa?

Câu 3. Chỉ rõ hiệu quả của phép điệp sử dụng trong khổ thơ cuối của đoạn trích.

Câu 4. Qua đoạn trích, anh/chị có cảm nhận gì về vẻ đẹp của non sông đất nước?

II. Làm văn (7,0 điểm)

Câu 1 (2,0 điểm)

Từ gợi ý của đoạn trích phần Đọc hiểu, anh/chị hãy viết một đoạn văn (khoảng 200 chữ) trình bày suy nghĩ của bản thân về trách nhiệm của tuổi trẻ đối với đất nước.

Câu 2 (5,0 điểm)

Phân tích diễn biến tâm trạng của nhân vật Mị được nhà văn Tô Hoài thể hiện trong đoạn trích sau:

Lúc ấy đã khuya. Trong nhà đã ngủ yên, thì Mị trở dậy thổi lửa. Ngọn lửa bập bùng sáng lên. Mị lé mắt trông sang, thấy hai mắt A Phủ cũng vừa mở, một dòng nước mắt lấp lánh bò xuống hai hõm má xám đen lại. Nhìn thấy tình cảnh như thế, Mị chợt nhớ lại đêm năm trước A Sử trói Mị, Mị cũng phải trói đứng thế kia. Nhiều lần khóc, nước mắt chảy xuống miệng, xuống cổ, không biết lau đi được. Trời ơi, nó bắt trói đứng người ta đến chết, nó bắt mình chết cũng thôi, nó bắt trói đến chết người đàn bà ngày trước cũng ở cái nhà này. Chúng nó thật độc ác. Cơ chừng này chỉ đêm mai là người kia chết, chết đau, chết đói, chết rét, phải chết. Ta là thân đàn bà, nó đã bắt về trình ma nhà nó rồi thì chỉ còn biết đợi ngày rũ xương ở đây thôi... Người kia việc gì mà phải chết thế. A Phủ ... Mị phảng phất nghĩ như vậy.

Đám than đã vạc hẵn lửa. Mị không thối, cũng không đứng lên. Mị nhớ lại đời mình. Mị lại tưởng tượng như có thể một lúc nào, biết đâu A Phủ chẳng đã trốn được rồi, lúc ấy bố con Pá Tra sẽ bảo là Mị đã cưỡi trói cho nó, Mị liền phải trói thay vào đây, Mị phải chết trên cái cọc ấy. Nghĩ thế, trong tình cảnh này, làm sao Mị cũng không thấy sợ...

Lúc ấy, trong nhà đã tối bùng, Mị rón rén bước lại, A Phủ vẫn nhắm mắt, nhưng Mị tưởng như A Phủ đương biết có người bước lại... Mị rút con dao nhỏ cắt lửa, cắt nút dây mây, A Phủ cứ thở phè từng hơi, không biết mê hay tỉnh. Lần đầu, đến lúc gỡ được hết dây trói ở người A Phủ thì Mị cũng hốt hoảng. Mị chỉ thì thào được một tiếng “Đi ngay...”, rồi Mị nghẹn lại. A Phủ bỗng khụy xuống, không bước nổi. Nhưng trước cái chết có thể đến nơi ngay, A Phủ lại quật lại vùng sức lên, chạy.

Mị đứng lặng trong bóng tối.

Rồi Mị cũng vụt chạy ra. Trời tối lắm. Nhưng Mị vẫn băng đi.

(Trích *Vợ chồng A Phủ*, Tô Hoài, Ngữ văn 12, tập 2, NXB Giáo Dục, 2017, tr.13-14)

----Hết---